

ДЭЗОРГАНІЗАТАРАМ НАШАГА НАСТУПЛЕННЯ НА МЕСЦА У ПАРТЫІ І КОМСАМОЛЕ

Права-„лявацкім“ атакам на лінію партыі і саюзу комсамол адназвае руйнуючым адпора згуртаванымі шэрагамі, на аснове ленінскага адзінства, пад кіраўніцтвам партыі, КОМСАМОЛ ІДЗЕ ДА Х-га ЗЬЕЗДУ ЛКСМБ і IX УсёлКСМ

КУЛАЦКІЯ ЗВНАРЫ

На апошнім зачыненым сходзе комсамольскага калектыву Гомельскай профтэхшколы, пры абгаворванні вынікаў Кастрычніцкага пленуму ЦК КП(б)Б, а гіднейшымі паклёпамі і нападымі на лінію партыі ЦК выступілі комсамольцы Яжоў, Карпман і інш.

Комсамалец Яжоў заявіў, што „паніжэнне якасці прадукцыі ёсць вынік напіву на колькасць“. Гора-„теорэтыкі“—опартуністы і інжыніеры дэвальвацыі, што рэальна існаваць, што рабочы павінен выконваць навізаны яму прафінансаваны, бо інакш „яго панесіць на разгожы“. Гэты агітатар класавога ворага ў комсамоле, зачыніўшы вочы і заткнуўшы вушы перад сапраўднасцю, імкліва абачыць таго творчага ўдому ўсёй рабочай класнай, які заклікае ў арганізацыі рабочыя сустрачэнні вытворчых пільнаў, союзы ударных брыгад, шырокага разгортвання сапраўдных і ўдарных, якія перарастаюць у вышэйшымі формамі—скаравыя брыгады, грамадскія будыніцы, вытворчыя штурмы і г. д.

Яжоў і Карпман свае выступленні пачынаюць скаржамі на тое, што ў нас „не хапае душы“, „няма рабочага намылу“, „чаму яго не павялічваюць“ і г. д. Яны выносяць з гэтага творыю—„рэальнае вар’яцтва падае“ і становіцца рабочае класнае пагарнацтва. Ідучы далей на гэтым шляху, Карпман заявіў, што рабочыя „вельмі неадзінадушны, хоць аб гэтым нідзі на нішчы“.

Грамадзяне Яжоў і Карпман! Гэтым левым фразёрствам нікога не апаважыць. Контр-рэвалюцыйны трэпкізм, у барацьбе супраць генеральнай лініі партыі і яе ЦК, выступаў таксама прыкрываючыся фразамі, як-бы абараняючы інтарэсы рабочае класнай, сачыў аб падвышэнні зарплат і г. д., але сарэжы і рабочае класнае выкрылі яго

сапраўдны контр-рэвалюцыйны твар і дзікі рашучы адпор.

Далей кулацкі агітатар Карпман пытаецца: „Хто вынае і фінансавыя цяжкасці?“ і, не чакаючы адказу, заявіў: „Ва ўсім віноваты ЦК і тав. Сталін“. Разбураўшы фінансавыя праблемы—ёсць якія дрыпага кіраўніцтва ЦК“.

Яжоў, пачаўшы сваю прапанову ў напады на лінію ЦК у гаспадарчых пытаннях, перашоў на фронт нацыянальна-культурнага „на ўзвышэнне нацыянальнай культуры мы трацім вялікія сродкі, дык навошта зараз гэта рабіць, лепш развіваць культуру інтэрнацыянальную, у гэтым мову тэй пацы, якая выцягвае найбольш культурнай“.

Але на гэтым Яжоў не канчае. Ад замаскаванай валадарстваўнай прапаганды пераходзіць да адрываў. Ён прапануе, каб на Беларусі не праводзілі беларусізацыю, а ўважліва інтэрнацыяналізацыю культуру.

На цяжка адгадаць, што гэтыя словы ўзяты з асновам мажорытэцкага валадарстваўнага шавінізму. Яжоў заявіў, што т. Бухарын мае рацыю ў сваіх уставаўках на нацыянальнае пытанне. Але Яжоў не можа даць яснага адказу, калі яму задаюць пытанне, што, нарэшце, узяўшы на сабе ўставаўкі Бухарына ў нацыянальным пытанні. Карпман выступае таксама супраць уставаўкі партыі ў галіне нацыянальна-культурнага будаўніцтва.

Спачатку ён агаварваецца, што ён на супраць лініі ЦК, але адразу ж гэтым дадае: „У нас культура нацыянальная не вырашэцца, па-дзяжым тэмніцы. Яўрэйскі хлопцы, які жадае займацца на сваёй роднай мове, на мае магчымасці, бо няма адпаведных навучальных устаноў. А ў гэтым вінаваты ЦК партыі“.

Калі Карпману пачынаюць даваць факты, што ў БССР і ССР ёсць сетка навучальных устаноў

на яўрэйскай мове, а таксама і на іншых мовах ваенна-навуковых, ён заявіў: „Я кажу аб Гомелі, што тут недастаткова гэтых навучальных устаноў“.

Да характарыстыкі Яжоў можа дадаць, што ён меў вымову за дэзертырства з вайска, а Карпман таксама прыцягваўся да адказнасці за яўрэйскі шавінізм.

Яцэйка профшколы металісты, замест таго, каб даць рашучы большавіцкі адпор „права-лявацкім“ наскокам на генеральную лінію партыі, адносіўся прымірэнца, вадзіўся толькі размовамі, у якіх інжыніеры знаваць палітычную сутнасць выступлення Яжоў і Карпмана.

Комсамалец Радзюко ў сваёй прамове імкнуўся абараніць тэорыю Яжоў і Карпмана, кажучы, што бюро яцэйкі трымае адвернуў лінію, заціскае самакрытыку і г. д.

Пасля выступлення сакратара яцэйкі, які даў верную палітычную ацэнку выступленням Карпмана і Яжоў, большасць комсамольцаў, прысутных на сходзе, кідалі в месці радзікі:

„Ты не кажы як сакратар і член бюро, а выступай, як комсамалец“ (!).

„Пасля такіх выступленняў у нас і самакрытыкі ня будзе“.

Яжоў упарта не жадаў прызнаць сваё памылка, заявіўшы, што за самакрытыку (?) прадстаўнікі Гомельскага хочаць выкарыстаць яго ў комсамолу. А ў боку яму падавалі рэплікі: „Ну прызнайся... Прызнайся!“—гэта замест рашучай барацьбы.

Яцэйка профтэхшколы металісты паказала, што яна ня здольна як сябе выказаць на генеральную лінію партыі.

Гомельскі Гарком ЛКСМБ павінен арабіць жорсткае вывады супраць вылазкі кулацкіх агентаў, прымірэнства да іх.

Бар. ПАЛКІН.

Гомель, Гарком. ЛКСМБ.

Не дазволім паклёпнічаць на комсамол

З рэзолюцыі агульнага сходу КСМ Н-ву зав. „Энергія“

Заслухаўшы інфармацыю т. Гуткіна аб рашэнні бюро ЦК ЛКСМБ па паведамленні Несьцерава і аб данучаных памылках членаў бюро ЦК тав. Палікова і Гуткіна, агульнага сходу калектыву ЛКСМБ заводу „Энергія“ палкам далучаецца да настановы бюро ЦК ЛКСМБ ад 19 лістапада г. г.

Сход рэзка асуджае заяву Несьцерава, якая па сваёй сутнасці з’яўляецца хурушніцкім, права-опартуністычным паклёпам на комсамол, і накіраваў прыняць рашучыя захады да Несьцерава і яму падобных.

Сход ухваліў рашэнне бюро ЦК ЛКСМБ, якое дало правільную палітычную ацэнку гэтай заяве і дэпушчаным прымірэнцам адноснам да гэтай заявы ў боку членаў бюро ЦК ЛКСМБ т. т. Палікова і Гуткіна, якія сваю пашыравую большавіцкую прыналежнасць аб’явілі, што трэба ішчы мобілізаваць увесь комсамол на лекцыі па рашучую барацьбу ўсцялімі і правымі ўхілам, якія небяспечныя на даным этапе барацьбы з контр-рэвалюцыйнага трэпкізма да Х з’езду ЛКСМБ і IX УсёлКСМ прысудзі ашчы агуртаванымі шэрагамі валадарстваўнай камуністычнай партыі новымі дасягненнямі ў навуку будаўніцтва, на вывучэнне годзі ў чатыры гады.

Нахай жыве Ленінскі ЦК УсёлКСМ і яго генеральны сакратар—ліні!

Правоопартуністычнай вылазцы далі адпор

18 лістапада на вытворчай нарадзе ліцейнага цэху в кулацкай прававой выступіў заг. ліцейным цэхам Піотуха. Ён заявіў: „Чого вы хочаце? Чого вы маеце патрабаваць? Рабочы босы, рабочы талодны. Стаўце вы нашага камуніста і патрабуйце ад яго. Я, як талодны і босы, не магу патрабаваць шмат ад рабочых“.

Прысутныя на паседжанні партыйцы і комсамольцы, на чале з сакратаром яцэйкі, не дапазілі палітычнай сутнасці выступлення кулацкага агента Піотуха і не далі яму патрабанага адбору. І толькі 20 лістапада на бюро партыйцы, 21 лістапада—на адкрытым партыйна-комсамольскім сходзе ліцейнага цэху і 22-ХІ—на агульным сходзе рабочых кацельнага, механічнага і такарнага цэху была рэзка асуджана прававы выступленне

ро ЦК ЛКСМБ т. т. Палікова і Гуткіна, якія сваю пашыравую большавіцкую прыналежнасць аб’явілі, што трэба ішчы мобілізаваць увесь комсамол на лекцыі па рашучую барацьбу ўсцялімі і правымі ўхілам, якія небяспечныя на даным этапе барацьбы з контр-рэвалюцыйнага трэпкізма да Х з’езду ЛКСМБ і IX УсёлКСМ прысудзі ашчы агуртаванымі шэрагамі валадарстваўнай камуністычнай партыі новымі дасягненнямі ў навуку будаўніцтва, на вывучэнне годзі ў чатыры гады.

Нахай жыве Ленінскі ЦК УсёлКСМ і яго генеральны сакратар—ліні!

Піотуха. Усе рабочыя аднадушна прынялі рэзолюцыю, у якой быў сдох рабочых усіх цэху „Энергія“ з усіх рашучасцю дажае гэтую вылазку, кваліфікуючы яе як контррэвалюцыйную. Сход рабочых заявіў, што вылазкі паліцкавага пільнаў у 4 годзі стравае на сваім шляху дэвальвацыю ў боку шкодніцкага тулінтаў.

— Мы заявілі, што пільна выкарыстаем у чатыры гады прыкладзеныя ўсе нашы сілы на кананне і перавыкананне фінансу, ліквідуем былыя ў кастрычніку, агуртуем нашы шэрагамі вако-вапайскай камуністычнай партыі, кіраўніцтвам пойдзем на штурм ідэі прарываў у навуку творчасці.

Геній

„Польшча... (цікава кісаў у яго няма, гутарка ўвесь час у Цыцкевіча ідзе аб барацьбе адзінай Польшчы і Расіі)... не хаче аддаць Беларусі Расіі—і таму адзіным выхадом заставацца прыналежна Беларусі, як самастойнай краіны. Вось чому мы бачым, што большасць беларускіх адроджэнцаў таго часу выходзіла з шэрагу мясцовае інтэлігенцыі польскай культуры“.

Тут ён змынуў прызнаць, уступаючы буржуазным і дробна-буржуазным нацыяналістычным канцэпцыям, адну з крыніц „беларускай нацыянальнай ідэі“. Але ён знаходзіць і другую, на менш важкую, крыніцу і сярод так званых беларусаў расійскай культуры. Гэтай крыніцай аказваюцца „западно-русы“.

Як усім вядома „западно-русы“ гэта казінна-коштныя, паліцыйска-духоўная тэорыя; даказваючы, што якая самастойная беларускага народа няма, ёсць толькі мясцовы дыялект, мясцовы асаблівасці. „Западно-русы“ падкрэсліваю агульнасць гэтых мясцовых асаблівасцяў толькі ў тэй меры, у якой гэта неабходна было расійскаму прымяненню для змаганьня з польскім уплывам у культуры, эканоміцы, політыцы краіны Калі польскі опартуністы і рэвалюцыйны рух патражаў тэрытарыяльнай і палітычнай пільнаў прысваіць імперыі, тады „западно-русы“ станаўляць тэй паддавай, наішчам на якую перадавалася ў масы тая тактыка сацыяльнай дэмагогіі, да якой змынулі былі вяртаючыся расійскія пільна: нацкоупанне беларускіх сялян на польскія пільнаў. Гэта небяспечная і для расійскага буйнога зямляўладальніка гульня на сацыяльных інстыктах масы дапуская я толькі на вельмі невялікіх адрывах часу (пэрыод, напрыклад, му-

Валіадзяржаўная контрабанда пад сцягам беларускага нацыяналізму*)

раўдзучым—1863—1867 г. г. і строга рэгулявалася царызмам. „Западно-русы“ і ўся іх ідэалогія ў гэтай галіні выступалі проста службовай і слай парызму і расійскага прыгонніцтва: выступаючы супраць буйнога польскага зямляўладальніцтва, яны спрыялі насамрэч у краіне буйнога расійскага зямляўладальніцтва. Імя іх і разглядае Цыцкевіч, як „крыніцу „беларускай нацыянальнай ідэі“. Ён ня амага проста адкінуў факт іх поўнага і бязумоўнага пакарадавання валадарстваўнае памешчыку і расійскаму цару, таму ён констатуе неварожнюю тэорыю аб „дзяўчых душах“ у „западно-русы“—адназначна іх да фэтышызавання імперыі, другая ж, моў, прымушала іх займацца беларускай этнографіяй, історыя і г. д. А этнографічны інтарэс, выступае ён далей тэзіс, перарастаў у нацыянальны рух.

Цыцкевіч прабуе гэта паказаць на дзейнасці... Гаворскага, Каяловіча, Сяпунова. Усё гэтае трое дзяўчо „западно-русы“ Цыцкевіч прадстаўляе, як абаронцаў інтарэсаў дробнай буржуазіі, абаронцаў дробнай зямельнай уласнасці. Пра Гаворскага, рэдактара духоўна-чыноўніцкай газеты, у літаральным сэнсе слова паліцыйскага літаратара, апазіцыя, прадлагана чалавека, Цыцкевіч піша, што „гэта заходні-руская праграма, абаронцаў на падтрыманні беларускага мужыка супраць польскага пільна, на процістаясці іх нацыянальных, рэлігійных і сацыяльных інтарэсаў, з’яўляецца паразітычна асцоў сацыяльнага ладу“; прычыны наўданы спрам Гаворскага ён бачыць у тым толькі, што ён пра-

явіў „фальшым тон у справах „западно-русы“—кабальскае да ўважання работнікаў“.

Пра Каяловіча, прафесара духоўнай акадэміі, супрацоўніка Каткова, Пабеліскава, Сабіера, буйнога прадстаўніка чорнасоцэнага крыла славафіства, Цыцкевіч піша наступнае: „ён адразу і рашуча сканіў істотную алашчу сацыяльнага становішча Беларусі—про імяжысць інтарэсаў польскага пільна-памешчыка і беларускага мужыка-селяніна“. Вольны таго, ён перафармава гэтае заявага прыганята русыфікатара лезе не ў фэдыраліста: „адсюль быў адзіны крок да прызнавання фэдыралістычнасці ідэі“, ён піша аб „мужыцкім, демократычным характары“ „вядомы-рускіх ідэяў“ Каяловіча.

Пра Сяпунова—правага акіябрыста, сталініста, члена трояцкіх пільнаў дзяржаўнай думы, прышоўшага ў не ад везду зямляўладальніцка, гісторыка, атрыманага за свае пільнавыя працы ад самага бачошкі-цара 500 рублёў, Цыцкевіч піша наступнае: „Сяпуноў... заклікаў Беларусь да самакрасьлення, да нацыянальнага ўсведамлення, да новай адроджанай будучыні, якая знаходзіцца ў руках саміх беларусаў. І хоць ён пільна рэкамадуе, што гэтае „самакрасьленне“ Беларусі няк не азначае сепаратызму ад Расіі і што „ўзмацненне нацыянальнага свядомасці“ павядае толькі да цяснейшага аднавання з Расіяй“,—аднак, кожнаму зразумела, што ў даным выпадку Сяпуноў, як страус „хавася ад праўды за звыклую форму“.

Сяк усё гэтае работы на аб’яўленню і ачышчэнню расійскіх прыгоннікаў і з’яўляецца іх да беларускага назоўніка ясны: аўтару трэба паказаць, што „вызначэнне беларускага

М. Югаў.

народу, росквіт беларускае культуры, стварэнне самастойнай Беларусі—усё гэта не знаходзіцца ні ў якім сувязі з Кастрычніцкай рэвалюцыяй ні з гістарычным рухам пралетарыату, ні з барацьбой камуністычнае партыі. Усё гэта для Цыцкевіча толькі ўскладняючы ўмова, якія перашкодылі ўсякім чорнасоцэністым Сяпуновым прысвечы беларускі народ да „адроджанай будучыні“.

Палітычны озо гэтае інігі аключаюць у тым, і б апраўдаць палітычнае мінулае як асамога Цыцкевіча, так і тэй дас і шматлікай групы славмілай беларускіх і інтэлігенцыі, які да рэвалюцыі, на нашым нічога агульнага з беларускім нацыянальным рухам, а чорна і амагаючыся ў ім, пасля рэвалюцыі далучылася да нацыянальнага руху, маючы яго сямротаць, ня адну з форм барацьбы в пралетаранай дымтатурай.

Гэты-ж самы Цыцкевіч, які зараз убіраецца ў тогу ўльтранационалістага, яшчэ ў ліпені 1917 году, калі цэнтэражыны імкнеліся буржуазна-нацыяналістычным руху праваліся ўжо даволі моцна, на зьездзе беларускіх грамадскіх арганізацый проста выступіў супраць палітычнай аўтаноміі для краіны, абараняў, па сутнасці, а-за валадарстваўнае інтарэсаў, толькі такую культуру-гаспадарчую аўтаномію, якую атрымаліся вы інуць масам, не чакаючы ўставаўчага Союму, нават расійскія казэты. Мы адважваемся напамінаць гэтаму фальшываму патрыёту „беларускасці“ яго прамову:

„Расійская дзяржава, праўда, будавалася хвацатамі, зважэннямі. Але гэты працэс ішоў так доўга, што народы прывыклі ўжо жыць у блізкіх адносінах адна з другім, і

сепаратыстычныя тэндэнцыі вальта слабыя. Украінскія рэвалюцыйны ўрады. Але часам сільныя, бо мільяны чяпер быць ня можа... Трэба аўтаномія, як гаспадарства, самакіраванне, крыху сацыялізму. Таму ўсё будзе добра, хоць наві Расія была моцна, ніяк не прызнаў патрабу ў рымляна-гаспадарскай аўтаноміі Беларусі. Радзі быць, бо мы завалята бедны Украінай нас раўняць, што ішо-ж нам трэба рабіць? хопіліць зак іллічых фінансаў за арганізацыю іначай мы спасем усю краіну“.

(Прамову цытуем па № 10 ный Беларусі“ ад 30 ліпеня 1917 года). Невыпадкова, вядома, імя Каяловіч выступіў з кінгай, якая абярнуў у ролінацальніку аўтаноміі нацыянальнага руху аўтаноміі прыгонніцка; невыпадкова ён струюе, у металіч іллічых „душы“ ў „западно-русызм“, яго палітычнае цяперашняе, інушага на сабе, у змаганні мекай улавай, рызы абароніць рускай нацыянальнай ідэі. Гэта яго прызнаць, што „западно-русызм“ служыў валадарстваўнаму аўтаноміі. Але лёгіка яго палітычнае лага прымушае яго шукаць пераважных ітак да цяперашняга на ад „западно-русызма“.

Вядома, звонку, палітычнае Цыцкевіча таксама несусувячана яго палітычным цяперашнім, а яго палітычнае ў тым аговы. Але ўся сутнасць у тым, і яго русыфікатарскае мінулае нацыяналістычнае цяперашняе з’яўляюцца з’яўшымі ў адносінах сапраўднага зместу і мінулага перахыта Цыцкевіча, у адносінах буржуазна-памешчыцкай сутнасці погляду, рознастайна афарбаваных рознымі перыодамі.

(Канец будзе)

*) Працяг. Пачатак глядзі ў № 277.

е)

**Ударнай брыгадай
па шкодніках**
У Слуцкай швейнай ар-
целі "Труд" арганізавалася
ударная брыгада. Каля 20
чалавек яе складу — старыя
рабочыя.
Брыгада выпрацавала ста-
тут, вылучыла культгрупы
і вытворчую групу, якая па-
вінна сачыць за ўсёй працай.
Р. Кантор.

Мы повинны сразу перабысанаць
нашы пляны ! Ліквідаваць запаво-
зытанасць.

Шерэг медашишчальных выдвигч
брыгада-выкорма і на другіх ад-

АДП ОДОНАЗ ЛЕШИНА.	Контар.
АЯ ЗЬМЕНА	3

4

279

АДБАЗНЫ РЭДАК
РЭДКО

From the collection of the
 University of Michigan